

гласно. Генрише, драгоценный Генрише, ста-
ни, баща ти е тѣкъ Малкій Генрихъ
поотриси малко очити-тѣ, и сзглеждаше
кнѣза чѹдено, и не се познаваше да ли
спн или е вѹденъ. Напоследокъ прохортѹ-
ва сз еднихъ сладичакъ смѣхъ. Ты ли си?
нѣка та благослови Богъ, неотменный
ми отче, и майка ми сз тебе ли е тѣкъ?

Кнѣзъ-а зе дѣте-то на на рѣще
и като проливаше радостливы сзлазы, ре-
че: драгоценный ми сыне, божій промы-
слъ та свзбодилъ чѹдно, и та далъ въ
рѣщетѣ ми, азъ незнаѣмъ какъ да ис-
повѣдамъ повѣчъ благодареніе то си
кзмиз него.

И азъ сѣщото ѹсещамъ, не малко,
рече Генрихъ. О! колко е добаръ Господъ
Любовь-та мѹ кзмиз нази трѣба да е
везпредѣлна коа-то ни довожда толко-
зи ѹживитѣланъ радость.

Дѹмы-тѣ на дѣте-то распадихъ кнѣза.